

Ferenc pápa vízkereszti homíliája: Mint nyugtalan keresők maradjunk nyitottak Isten meglepetéseire!

FERENC PÁPA – 2022. január 6., csütörtök | 18:58

Január 6-án, Urunk megjelenésének főünnepén a Szentatya ünnepélyes misét mutatott be a Szent Péter-bazilikában. Beszédében a bölcseket állította példaképül: hogy mi is vágyakozzunk Istenre, hogy mindig útnak induljunk, kérdezzünk, keressünk, imádjunk, és életünket örömmel éljük.

**Petőfi Sándor 200. évforduló:
Színarannyal bevont emlékérem**

Megnézem»

Ferenc pápa teljes homíliájának fordítását közreadjuk.

A bölcsek Betlehem felé tartanak. Zarándokútjuk nekünk is üzen, akiknek Jézus felé kell haladnunk, mert ő a sarkcsillag, aki megvilágítja életünk egét, és az igazi öröm felé irányítja lépteinket. De hol kezdődött a bölcsek zarándokútja Jézushoz? Mi készítette ezeket a keletről jött férfiakat arra, hogy útnak induljanak?

Kiváló alibijük lehetett volna arra, hogy ne induljanak el. Tudósok és asztrológusok voltak, híresek és gazdagok. Mivel ilyen kulturális, társadalmi és gazdasági biztonságot értek el, megelégedhettek volna azzal, amit tudtak és amijük volt, nyugodt életet folytathattak volna. Ehelyett hagyták, hogy egy kérdés és egy jel nyugtalanságot keltsen bennük: „Hol van a zsidók most született királya? Láttuk ugyanis feltűnni csillagát” (Mt 2,2).

”

Szívük nem tesped az egykedvűség odújában, hanem szomjazza a fényt; nem fáradtan vergődik a lustaságban, hanem lánggra gyullad az új horizontok utáni vágyakozástól.

Szemük nem a föld felé fordul, hanem égre nyitott ablak. Ahogy XVI. Benedek mondta, „nyugtalan szívű emberek voltak. [...] Várakozó férfiak, akik nem elégedtek meg garantált jövedelmükkel és társadalmi rangjukkal [...]. Istenkeresők voltak” (Homília, 2013. január 6.).

Honnan ered ez az egészséges nyugtalanság, mely zarándokútra indította őket? A vágyból ered. Ez az ő belső titkuk: tudnak vágyakozni. Elmélkedjünk ezen!

Vágyakozni annyit jelent, mint elevenen tartani a bennünk égő tüzet, mely arra készíti, hogy a közvetlenül elérhetőn, a láthatón túl keressünk.

Vágyakozni annyit jelent, mint bennünket meghaladó misztériumként fogadni az életet, mindig nyitott hasadékként, mely arra hív, hogy távolabbra nézzünk, mert az élet nem „csak itt” van, hanem „máshol” is. Olyan, mint egy festésre szoruló üres vászon. Épp egy nagy festő, Van Gogh írta azt, hogy az Isten iránti vágy hajtotta arra, hogy éjszaka kimenjen és megfesse a csillagokat.

Igen, mert Isten ilyenek teremtett bennünket: tele vágyakozással; a csillagok felé fordulva, mint a bölcsek.

Túlzás nélkül állíthatjuk, hogy azok vagyunk, amire vágyunk.

Mert a vágyak tágitják ki a tekintetünket és lendítik túl az életet: túl a megszokás korlátain, túl a fogyasztáson ellaposodott életen, túl a monoton és megfáradt hiten, túl azon a félelmen, hogy kockára tegyük magunkat, hogy bevessük magunkat mások

és a jó érdekében. „Életünk – mondta Szent Ágoston – a vágy tornáztatása” (*Értekezés János első leveléről*, IV, 6).

Testvéreim, ahogy a bölcsekre, úgy ránk is igaz: az élet és a hit útja vágyat, belső lendületet igényel. Időnként „parkolólelkülettel” élünk, parkolópályán veszteglünk, e nélkül az előrelendítő vágy nélkül. Érdemes feltennünk magunknak a kérdést: hol tartunk a *hit útján*? Nem ragadtunk-e le túl régóta, nem parkoltunk-e le egy elcsépelet, külsőséges, formális vallásosságnál, amely már nem melegíti fel a szívünket és nem változtatja meg az életünket? Szavaink és szertartásaink felébresztik-e az emberek szívében a vágyat, hogy Isten felé induljanak, vagy pedig nem mások, mint „halott nyelv”, mely csak önmagáról és önmagának beszél?

”

Szomorú, amikor egy hívő közösség már nem vágyakozik, és fáradtan vonszolja magát az ügyek intézésével, ahelyett, hogy engedné, hogy Jézus felrázná, hogy az evangélium kirobbanó és felkavaró öröme megmozgassa.

Szomorú, ha egy pap bezárja a vágyakozás ajtaját; szomorú, ha valaki klerikális funkcionalizmusba esik, nagyon szomorú!

A hit válsága életünkben és társadalmunkban az Isten utáni vágy eltűnésével is összefügg. Összefügg a lélek szunnyadásával, azzal a szokásunkkal, hogy megelégszünk napról napra tengődni, anélkül, hogy rákérdeznénk, mit akar tőlünk Isten. Túlságosan a földi térképek fölé hajoltunk, és elfelejtettük felemelni tekintetünket az Ég felé; torkig vagyunk sok mindennel, de nincs bennünk vágyakozás arra, ami hiányzik. Vágyakozás Isten után. A szükségleteinkre figyelünk, arra, hogy mit fogunk enni és mibe fogunk öltözni (vö. Mt 6,25), és hagyjuk, hogy kihűljön bennünk a sóvárgás tüze az után, ami mindezen túl van.

”

Olyan közösségek bulimiájában élünk, amelyeknek mindenük van, de gyakran semmit sem éreznek már a szívükben. Zárt emberek, zárt közösségek, zárt püspökök, zárt papok, zárt szerzetesek. Mert a vágy hiánya szomorúsághoz és közönyhöz vezet. Szomorú közösségek, szomorú papok, szomorú püspökök...

De nézzünk mindenekelőtt magunkba, és tegyük fel magunknak a kérdést: *az én hitem úton van-e?* Ezt a kérdést ma mindannyian feltehetjük magunknak. *Az én hitem úton van-e?* Parkolópályán áll vagy úton van? A hitnek ahhoz, hogy elinduljon és újra elinduljon, szüksége van arra, hogy a vágy beindítsa, hogy kockára tegye magát az Istennel való élő és eleven kapcsolat kalandjában.

”

Vajon szívemet élteti-e még az Isten iránti vágy? Vagy hagyom, hogy a megszokás és a csalódások kioltásák?

Testvéreim, ma kell feltennünk ezeket a kérdéseket! Ma kell visszatérnünk a vágy *táplálásához*! Hogyan tegyük ezt? Menjünk a „vágy iskolájába”, menjünk a bölcsekhez. Ők megtanítanak bennünket, a vágy iskolájában. Nézzük meg, milyen lépéseket tesznek, és vonjunk le néhány tanulságot!

Először is a csillag feltűnésekor *elindulnak*: arra tanítanak bennünket, hogy mindennap újra el kell indulnunk, mind az életben, mind a hitben, mert a hit nem egy páncél, mely a mozgásban akadályoz bennünket, hanem egy lenyűgöző utazás, egy folyamatos és nyugtalan mozgás, szüntelen istenkeresés és megkülönböztetés az úton.

Aztán a bölcsek Jeruzsálemben *kérdezősködnék*: azt kérdezik, hol van a Gyermek. Arra tanítanak bennünket, hogy kérdéseket kell feltennünk, figyelmesen kell hallgatnunk a szív és a lelkiismeret kérdéseit; mert gyakran így beszél Isten, aki inkább kérdésekkel, mint válaszokkal fordul hozzánk. Ezt jól meg kell tanulnunk: Isten inkább kérdésekkel, mint válaszokkal fordul hozzánk! De engedjük, hogy a gyermekek kérdései, korunk embereinek kételyei, reményei és vágyai is nyugtalanítsanak bennünket! A követendő út: hagyjuk, hogy a kérdések elérjenek bennünket!

Aztán a bölcsek *kihívás elé állítják* Heródest. Arra tanítanak bennünket, hogy bátor hitre van szükségünk, mely nem fél megkérdőjelezni a hatalom homályos logikáját,

és amely az igazságosság és testvériség magjává lesz egy olyan társadalomban, ahol ma is sok Heródes szedi áldozatait, mészárolja le a szegényeket és az ártatlanokat, sokak közömbös tekintete mellett.

Végül a bölcsek „másik úton” (Mt 2,12) *térnek vissza*: új utakra ösztönöznek bennünket. Ez a Lélek kreativitása, aki mindig új dolgokat teremt. Ma is ez a szinódus egyik feladata: együtt járni a Lélekre figyelésben, hogy a Lélek új utakat sugalljon, melyeken az evangéliumot elvihetjük azok szívéhez, akik közömbösek, akik távol vannak, akik elvesztették reményüket, de keresik azt, amit a bölcsek megtaláltak: a „nagy örömet” (Mt 2,10).

”

Továbbmenni, előrehaladni!

A bölcsek útjának csúcspontján azonban eljön egy döntő pillanat: amikor megérkeznek a céljukhoz, „leborulnak és imádják a Gyermekeket” (vö. Mt 2,11). *Imádják*. Ne feledjük: a hit útja csak Isten jelenlétében talál lendületet és beteljesedést. Csak akkor újul meg a vágy, ha visszanyerjük az imádás ízét.

*A vágy az imádáshoz vezet, és az imádás megújítja a vágyadat.
Mert az Isten utáni vágy csak akkor növekszik, ha Isten jelenlétében
vagyunk. Mert csak Jézus gyógyítja ki vágyainkat. Miből? A
szükségletek diktatúrájából.*

A szív ugyanis beteggé válik, amikor a vágyak csak a szükségletekkel esnek egybe. Isten viszont felemeli és megtisztítja a vágyakat, meggyógyítja őket, kigyógyítja az önzésből, és megnyit bennünket a szeretetre őiránta és testvéreink iránt. Ezért nem feledkezzünk meg a szentségimádásról, a magasztaló imáról, mely nem olyan gyakori közöttünk: imádni, csendben. Ezért kérem,

”

ne feledkezzünk meg az imádságról!

És ha így járjuk utunkat, mindennap, a bölcsekhez hasonlóan mi is biztosak lehetünk abban, hogy még a legsötétebb éjszakában is felragyog egy csillag. Ez az Úr csillaga, aki azért jön, hogy gondjaiba vegye törekeny emberségünket. Induljunk útnak feléje!

Ne adjuk meg a lehetőséget az egykedvűségnek és a beletörődésnek, hogy egy lapos élet szomorúságába kötözzön le bennünket!

”

Vegyük át a Lélek nyugtalanságát! Legyünk nyugtalan szívűek! A világ a hívőktől új lendületet vár a Menny felé.

Mint a bölcsek, emeljük fel tekintetünket, hallgassunk szívünk vágyára, kövessük a csillagot, melyet Isten felragyogtat fölöttünk! Mint nyugtalan keresők maradjunk nyitottak Isten meglepetéseire!

”

Testvéreim, álmadjunk, keressünk, imádjunk!

Fordította: Tózsér Endre SP

Fotó: Vatican News

Magyar Kurír